

Άρετές καί πάθη

Τό ξέσπασμα τῆς Χρύσας

Φαντασεῖτε, παιδιά, ἓνα πανέμορφο σπίτι, ἀλλά μέ ὅλα του τά δωμάτια ἀτακτοποιήτα, μέ πράγματα πεταμένα ἐδῶ κι ἐκεῖ, γεμάτο σκουπίδια... Ἔτσι μοιάζει κάθε παιδί ὄμορφο καί χαριτωμένο, ὅταν ἀφήνει τήν ψυχή του ἀφρόντιστη, γεμάτη κακίες καί πάθη.

Ἡ ἱστορία μας

Ἡ Χρύσα ἦταν ἓνα ὄμορφο κορίτσι. Λεπποκαμωμένη καί εὐκίνητη μέ σγουρά ξανθά μπουκλάκια καί δύο ὑπέροχα πράσινα μάτια, πού ταίριαζαν τόσο στό στρογγυλό τῆς προσωπάκι! Ἦταν τό τρίτο παιδί τῆς οἰκογένειάς τῆς. Κι ἐπειδή εἶχε μεγάλη διαφορά ἀπό τά δύο ἀδέλφια τῆς, στό σπίτι τήν εἶχαν σάν κούκλα. Ὅλοι ἔπαιζαν μαζί τῆς, τήν πήγαιναν βόλτες, τήν εἶχαν γεμίσει μέ δῶρα καί παιχνίδια.

Ἡ Χρύσα ἀπό πολύ μικρή κατάλαβε τήν ἀγάπη πού τῆς εἶχαν ὅλοι. Κανένας δέν τῆς ἔλεγε «ὄχι» σέ ὅ,τι ζητοῦσε. Κι ἂν ἡ μαμά τολμοῦσε καμιά φορά νά πεῖ «**μὴν τήν κακομαθαίνετε**», οἱ ἄλλοι γελοῦσαν στό σπίτι καί τό παίρναν γιά ὑπερβολικό.

Ὅσο ὅμως μεγάλωνε, ἔβλεπαν πῶς ἡ Χρύσα γινόταν πολύ ἀπαι-

τηκική. "Όταν έρχονταν άλλα παιδάκια στό σπίτι γιά νά παίξουν μαζί της, αὐτή πάντα ἔκανε τό κουμάντο. Κι ἄν κάποιο παιδί δέν ὑποχωροῦσε σίς ἀπαιτήσεις της, τσύριζε, χτυποῦσε τά πόδια καί γέμιζαν τά μάτια της δάκρυα.

Τά ἴδια καί στό σχολεῖο. Ἡ δασκάλα ἔλεγε στή μητέρα της ὅτι ἡ Χρύσα θυμώνει ὅταν δέν γίνεται τό δικό της. Βέβαια, δέν μουντζούρωνε πιά τίς ζωγραφιές τῶν παιδιῶν, ὅταν θύμωνε, οὔτε ἔσπαζε ὅ,τι ἔπαιρναν πρῶτα οἱ ἄλλοι. "Όμως, ἦταν χαμογελαστή μόνο ὅταν οἱ ἄλλοι ἀσχολοῦνταν μ' αὐτήν καί τή θαύμαζαν. Σέ κάθε ἐρώτηση τῆς δασκάλας αὐτή πεταγόταν. Κι ἄν κάποιο ἄλλο παιδί ἔδινε τήν ἀπάντηση, κατέβαζε τά μοῦτρα. «Χρύσα, δέν σοῦ πάει νά εἶσαι κατσουφιασμένη καί θυμωμένη. Εἶναι τόσο ὁμορφο τό προσωπάκι σου, ὅταν χαμογελᾷς», τῆς ἔλεγε πολλές φορές μέ ἀγάπη ἡ δασκάλα της.

Σάν μπῆκε ὁ Δεκέμβριος, ἡ χαρά ὅλων τῶν παιδιῶν τῆς Β' Τάξης ἦταν διπλή, γιατί ἡ δασκάλα τούς εἶχε ἐνημερώσει ἀπό καιρό ὅτι θά ἀναλάβουν τή χριστουγεννιάτικη γιορτή. Θά παρουσίαζαν τραγούδια καί ἓνα θεατρικό ἔργο.

Ἡ κυρία Φρόσω ἄρχισε νά δοκιμάζει πρῶτα τά παιδιά πού θά ἔπαιρναν τούς μεγαλύτερους καί πιό δύσκολους ρόλους. Ἡ Χρύσα, ὄλο σκέρτσα καί καμώματα, ἦταν σίγουρη πώς ὁ μεγαλύτερος ρόλος θά ἦταν δικός της. Ἡ δασκάλα ὅμως διάλεξε τή Στέλλα. Δέν πίστευε σ' αὐτιά της ἡ Χρύσα! Κατσούφιασε, χλώμιασε, θύμωσε. «Εγώ τόν θέλω αὐτόν τόν ρόλο! Ἀλλιῶς δέν θά παίξω στή γιορτή», εἶπε καί περίμενε πώς θά τῆς γίνει τό χατίρι.

Ἡ Στέλλα, γλυκιά καί εὐγενική, ἦταν ἔτοιμη νά ὑποχωρήσει, ἀλλά ἡ δασκάλα ἦταν ἀνένδοτη. «Χρύσα, ὄλοι οἱ ρόλοι εἶναι σημαντικοί, ἄν τούς παίξουμε ὠραῖα. Μή βιάζεσαι νά πεῖς πώς δέν θά παίξεις», τῆς εἶπε καί συνέχισε νά μοιράζει ρόλους στά ἄλλα παιδιά μέχρι πού χτύπησε τό κουδούνι γιά διάλειμμα.

Δέν πρόλαβαν ὅμως νά βγοῦν στήν αὐλή καί ἡ Χρύσα, βλέποντας τή Στέλλα νά μιλάει μέ μιὰ φίλη της γιά τόν ρόλο, ὄρμησε, τήν

ἄρπαξε ἀπό τὰ μαλλιά καί τήν τράνταζε. «Τρέχα νά πείς σέ ὄλους ὅτι πῆρες τόν ρόλο! Κάνε τή σπουδαία!», φώναζε. Τά ἄλλα παιδιά τὰ εἶχαν χαμένα. Εἶδαν μία Στέλλα νά ἔχει πέσει στό πάτωμα καί τή Χρύσα ἀπό πάνω της νά τῆς μιᾶ θυμωμένα. Σέ λίγο ὁ δάσκαλος πού ἐφημέρευε τίς ἔφερε στό γραφεῖο τῶν δασκάλων καί τίς δύο κλαμένες: τή μία ἀπό πόνο καί τήν ἄλλη ἀπό θυμό καί νεῦρα.

Ἡ μητέρα τῆς Χρύσας, ὅταν ἔμαθε ἀπό τή δασκάλα τό περιστατικό, κατέβασε τό κεφάλι. Τί θά ἔκανε μ' αὐτό τό παιδί; Λυπόταν τόσο πολύ, γιατί ἔβλεπε πόσο ὑπέφερε καί ἡ ἴδια ἡ Χρύσα ἀπό τόν θυμό καί τόν ἐγωισμό της, ἀλλά καί οἱ ἄλλοι ἐξαιτίας της.

Τό μεσημέρι ὅλοι στό τραπέζι ἦταν ἀμίλητοι. Ἡ Χρύσα κλείστηκε στό δωμάτιό της καί δέν βγῆκε παρά μόνο ὅταν τῆς εἶπε ἡ μητέρα της πώς ἦρθε ὁ ἀγαπημένος της «παππούλης», ὁ πατήρ-Ἐλευθέριος, ὁ θεῖος τῆς μαμᾶς της. Ἡ Χρύσα τοῦ φίλησε τό χέρι καί κάθισε κοντά του. Ἡ μαμά πῆγε νά τοῦ εἰσιμάσει ἕναν χυμό καί ὁ παππούλης ἔμεινε μόνος μαζί της.

- Λοιπόν, Χρύσα, μαθαίνω πώς πέρασες δύσκολα σήμερα στό σχολεῖο. Τί λές, θέλεις νά δοῦμε τί μποροῦμε νά κάνουμε; Δέν μοῦ λές, σοῦ ἀρέσει αὐτό τό δωμάτιο ἔτσι ὅπως εἶναι τακτοποιημένο ἢ θές νά εἶναι ἐδῶ ὅλα ἄνω-κάτω; Ναί, μή χαμογελᾶς... Ἔτσι ὅπως φροντίζουμε καί τακτοποιοῦμε τὰ πράγματα γύρω μας, ἔτσι καί **πολύ περισσότερο πρέπει νά τακτοποιοῦμε τὰ πράγματα μέσα στήν ψυχή μας.** Ἄν τὰ ἀφήνουμε χωρίς φροντίδα, τότε εἴμαστε ἄνω-κάτω καί ...ἔχουμε τὰ σημερινά. Θέλεις, λοιπόν, νά ἀρχίσεις σιγά-σιγά νά «νοικοκυρεῖς» τήν ψυχούλα σου;

- Ναί, ψιθύρισε τό παιδί, πού τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη.

- Ἡ ψυχή ὄλων μας λερώνεται ἀπό πολλές κακίες. Ἄς ἀρχίσουμε τήν προσπάθεια νά τήν ἀπαλλάξουμε πρῶτα ἀπό τόν θυμό, πού τόσο σέ ταλαιπώρησε σήμερα! **Γιά νά καθαρίσουμε τήν ψυχή μας, πρῶτα ζητᾶμε τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ.** Ὁ Χριστός μας θά μᾶς δυναμώσει σ' αὐτή τήν προσπάθεια.

Ό θυμός

Θυμώνουμε, όταν δέν γίνεται αυτό πού θέλουμε ή όταν νομίζουμε ότι οί άλλοι μās άδικοϋν.

Τί πρέπει, λοιπόν, νά κάνουμε;

α) **Νά μήν άπαιτοϋμε νά γίνεται πάντα τό δικό μας χατίρι.** Νά άφήνουμε κάποιες φορές νά γίνεται καί τό χατίρι τών άλλων.

β) **Όταν θυμώνουμε, άς μή μιλάμε άμέσως,** γιατί θά πούμε κάτι κακό καί μετά θά τό μετανιώσουμε, θά λυπηθοϋμε κι έμεϊς οί ίδιοι γι' αυτό πού είπαμε πάνω στόν θυμό μας. Τά μεγαλύτερα παιδιά, προσπαθώντας νά νικήσουν τόν θυμό, λένε κάποιες φορές τό «**Πάτερ ήμών**» πρίν μιλήσουν, ζητώντας τή βοήθεια τοϋ Θεοϋ. Έσεϊς, άν θέλετε, μετρήστε πρῶτα μέχρι τό 30, γιά νά φύγει ό θυμός, καί μετά μιλήστε ήρεμα.

Ή Χρύσα εκείνη τή μέρα πήρε τήν άπόφαση νά προσπαθήσει. **Ζήτησε ειλικρινά συγγνώμη από τή συμμαθήτριά της** καί πήρε μέρος στή γιορτή μέ τόν ρόλο πού τής είχε δώσει ή δασκάλα της. Σιγά-σιγά ή ψυχή της γινόταν όλο καί πιο όμορφη· γινόταν έτσι όμορφότερο καί τό πρόσωπό της.

Τήν άδυναμία τής Χρύσας, τόν θυμό, νομίζω, παιδιά, πώς τήν έχουμε κι έμεϊς. Τί λέτε, θέλετε νά πάρουμε κι έμεϊς τήν άπόφαση νά προσπαθήσουμε νά τόν νικήσουμε;

Θυμάστε τίς συμβουλές πού έδωσε ό παππούλης;

α) **Νά μή θέλουμε νά γίνεται πάντα τό δικό μας. Νά ύποχωρούμε!** Άς παίξουμε τό παιχνίδι πού θέλουν οί άλλοι... Άς μήν μπαίνουμε έμεϊς πάντα πρῶτοι στή σειρά...

β) **Νά μετράμε μέχρι τό 30 πρίν μιλήσουμε, όταν είμαστε θυμωμένοι, ή νά λέμε τό «Πάτερ ήμών», ζητώντας τή βοήθεια τοϋ Θεοϋ.** Έτσι θά μπορούμε νά μιλοϋμε πιο ήρεμα καί σιγά-σιγά θά φεύγει ό θυμός μας.

Μήν ξεχνάτε, παιδιά, πώς **όταν θυμώνουμε, καταστρέφουμε τις φιλίες μας**. Κανείς δέν θέλει για φίλο του ένα παιδί πού θυμώνει καί ξεοπάει νευριασμένο πάνω σούς άλλους. Αντίθετα, τό παιδί πού νικά τόν θυμό του γίνεται αγαπητό σέ όλους.

Γιά νά νικήσω τόν θυμό,
μαθαίνω νά ύποχωρῶ.
Δέν θέλω θυμωμένα νά μιλῶ
καί τούς καλούς μου φίλους νά λυπῶ.

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Φωτογραφία θυμωμένου παιδιοῦ.
2. Ἡ ἀκροστιχίδα κατά τοῦ θυμοῦ.
3. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.